

УДК 342.72(477)

В. О. Серьогін

ЗАХИСТ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРАЙВЕСІ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Здійснено спробу системної, розгорнутої характеристики законодавчого забезпечення інформаційного прайвесі в Україні. Підкреслено, що українському законодавству не вистачає системності та єдності підходів до регулювання одноманітних інформаційних відносин, а відсутність належного інституційного механізму в поєднанні з низьким рівнем загальної правосвідомості суттєво знижує його ефективність.

Обравши шлях незалежного розвитку і закріпивши це в Конституції, Україна підтвердила своє прагнення розвивати і зміцнювати демократичну, соціальну, правову державу, найвищою соціальною цінністю для якої є людина, її права і свободи. Однак на зламі тисячоліть акценти в механізмі реалізації прав людини істотно змінюються. Дедалі більш інтенсивне проникнення держави, інших суспільних інститутів та окремих сторонніх осіб у приватне життя громадян актуалізує проблему пошуку науково обґрунтованих моделей юридичного забезпечення недоторканності приватного життя. У роботах Ю. К. Базанова, О. А. Баранова, В. М. Брижко, В. С. Сивухіна вже робилися спроби з'ясувати зміст і обсяг права на недоторканність приватного життя, у т. ч. його інформаційного аспекту (так званого інформаційного прайвесі), дослідник наявні в даній сфері міжнародно-правові стандарти та досвід провідних країн західної демократії. Проте аналіз чинного українського законодавства, що стоїть на захисті інформаційного прайвесі з точки зору його комплексності та ефективності, досі не проводився.

Метою даної статті є з'ясування сучасного стану і перспектив розвитку вітчизняного законодавства про інформаційне прайвесі, особливостей законодавчого регулювання в даній сфері, виявлення загальних підходів українського законодавця до формування цілісного юридичного механізму реалізації й захисту даного права з урахуванням міжнародно-правових стандартів та зарубіжного досвіду.

У Конституції України 1996 р. [1], як і в переважній більшості інших конституцій четвертого покоління, праву на недоторканність приватного життя присвячена спеціальна норма (ч. 1 ст. 32), при цьому дане право формулюється як недоторканність двох складових – особистого і сімейного життя. Такий підхід навряд чи можна назвати оптимальним із точки зору конституційно-правової науки та законодавчої техніки, але слід

© Серьогін В. О., 2011

визнати, що він цілком укладається в рамки стилістики основних міжнародно-правових актів у галузі прав людини та багатьох зарубіжних конституцій. Водночас закріплюються окремі права, що є суміжними з правом на недоторканність приватного життя: недоторканність житла (ст. 30), таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції (ст. 31), право на свободу інформації (ч. 2 ст. 34). Таким чином, право на недоторканність формулюється двома шляхами: як самостійне особисте право і як сукупність кількох складових: територіальної, комунікаційної та інформаційної приватності.

Специфікою конституційного закріплення недоторканності приватного життя в Україні є те, що ст. 32, присвячена даному праву, окрім загальної формули (генеральної клаузули), розміщеної в ч. 1, містить акцент на інформаційному аспекті приватності (ч. 2–4). У такий спосіб вітчизняний законодавець визначив пріоритети державної політики в даній сфері та вказав, що саме інформаційний аспект приватності є змістовним стрижнем даного права.

Загальні конституційні приписи щодо права на недоторканність приватного життя деталізовані в поточному законодавстві. Щодо інформаційного прайвесі наріжним каменем вітчизняного законодавства виступає Закон України «Про інформацію» [2]. Стаття 9 даного Закону підкреслює, що реалізація права на інформацію не повинна порушувати права, свободи і законні інтереси інших громадян і водночас гарантує кожному громадянину вільний доступ до інформації, яка стосується його особисто, крім випадків, передбачених законодавством. Слід відзначити, що положення про право кожного на ознайомлення із зібраною про нього інформацією в Законі згадується тричі у дещо відмінній редакції – у ч. 3 ст. 9, ч. 5 ст. 23 і ст. 31. У такий спосіб законодавець, вірогідно, намагався підкреслити важливість даної гарантії прав громадян в інформаційних відносинах.

При цьому ст. 31 Закону містить розгорнуту характеристику доступу громадян до інформації про них. З одного боку, за громадянами визнається право знати в період збирання інформації, які відомості про них і з якою метою збираються, як, ким і з якою метою вони використовуються; з іншого боку – право доступу до інформації про них, можливість заперечувати її правильність, повноту, доречність тощо. Державні органи та організації, органи місцевого самоврядування, інформаційні системи яких вміщують інформацію про громадян, зобов'язані надавати її безперешкодно і безкоштовно на вимогу осіб, яких

вона стосується, крім випадків, передбачених законом, а також вживати заходів щодо запобігання несанкціонованому доступу до неї.

Серед основних видів інформації Закон передбачає інформацію про особу (ст. 18). Стаття 23 Закону визначає цей вид інформації як сукупність документованих або публічно оголошених відомостей про особу. Основними даними про особу (персональними даними) визнаються: національність, освіта, сімейний стан, релігійність, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження. Більш широке тлумачення персональних даних міститься у ч. 2 ст. 5 Закону України «Про Всеукраїнський перепис населення», яка відносить до них склад та родинні стосунки членів домогосподарства, стать, вік, дату й місце народження, сімейний стан, етнічне походження, мовні ознаки, громадянство, освіту, джерела засобів існування, зайнятість, міграційну активність, житлові умови [3]. В обох випадках перелік персональних даних не є вичерпним, він має на меті лише орієнтувати учасників конкретних правовідносин на належне розуміння даної категорії. При цьому заслуговує на увагу така деталь: у переліку основних даних про особу в обох названих законах відсутні прізвище, ім'я та по батькові, оскільки ці дані і є саме тими первинними відомостями, які дають змогу вести мову про особу як суб'єкт права; без них правове спілкування є взагалі неможливим.

Джерелами документованої інформації про особу є видані на її ім'я документи, підписані нею документи, а також відомості про особу, зібрані державними органами влади та органами місцевого самоврядування в межах своїх повноважень. Відповідно, відомості про особу, зібрані іншими фізичними особами, комерційними структурами чи громадськими формуваннями, навіть якщо цим відомостям надано документованої форми, документованою інформацією про особу Закон не визнає.

Збирання відомостей про особу без її попередньої згоди забороняється, за винятком випадків, передбачених законом. Забороняється доступ сторонніх осіб до відомостей про іншу особу, зібраних відповідно до законодавства державними органами, організаціями і посадовими особами. Зберігання інформації про громадян не повинно тривати довше, ніж це необхідно для законно встановленої мети. Усі організації, які збирають інформацію про громадян, повинні до початку роботи з нею здійснити у встановленому урядом порядку державну реєстрацію відповідних баз даних.

На основі загальних підходів Закону України «Про інформацію» розвивається законодавство про окремі види і галузі інформації. Так, ч. 2 ст. 3 Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» [4] забороняє використання друкованих ЗМІ для втручання в особисте життя громадян, посягання на їхні честь і гідність, а ч. 2 ст. 41 цього ж Закону визнає порушення даної вимоги підставою для притягнення винних до юридичної відповідальності. Проте спеціальний закон про захист персональних даних, який би відповідав міжнародно-правовим і передусім європейським стандартам у даній сфері, тривалий час прийняти не вдавалося.

У червні 2010 р. Верховна Рада України нарешті прийняла Закон «Про захист персональних даних» [5], який у цілому враховує вимоги відповідних документів Ради Європи та ЄС. За цим Законом, персональні дані – це відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована. Такі дані, крім знеособлених, є інформацією з обмеженим доступом. Проте персональні дані фізичних осіб, які претендують зайняти чи займають виборні посади або посаду державного службовця 1-ї категорії, не належать до інформації з обмеженим доступом, за винятком інформації, яка визначена такою відповідно до закону.

Закон призначений для захисту персональних даних тільки в базах даних. Відповідно, просте згадування імені та прізвища людини не підпадає під дію цього Закону. Наприклад, обговорення людини, згадування її в листах, статтях не обмежується. Закон, у першу чергу, призначений для впорядкування руху інформації великих обсягів і захисту її від несанкціонованого використання. Водночас у Законі прямо сказано, що діяльність журналістів не обмежується: вони можуть створювати і обробляти бази персональних даних у рамках своєї професійної діяльності.

У Законі окремо зазначено, що забороняється обробка персональних даних про расове або етнічне походження, про політичні, релігійні чи світоглядні переконання, членство в політичних партіях і профспілках, а також забороняється обробка даних, які стосуються здоров'я та статевого життя людини. Ці дані можуть збиратися й оброблятися в базах даних, якщо вони були оприлюднені людиною самостійно.

Особисті немайнові права на персональні дані, які має кожна фізична особа, визнаються невід'ємними і непорушними. До них, за Законом «Про захист персональних даних», належать такі права:

1) знати про місцезнаходження бази персональних даних, яка містить його персональні дані, її призначення та найменування, місцезнаходження та/або місце проживання (перебування) володільця чи розпорядника цієї бази або дати відповідне доручення щодо отримання цієї інформації уповноваженим ним особам, крім випадків, встановлених законом;

2) отримувати інформацію про умови надання доступу до персональних даних, зокрема інформацію про третіх осіб, яким передаються його персональні дані, що містяться у відповідній базі персональних даних;

3) на доступ до своїх персональних даних, що містяться у відповідній базі персональних даних;

4) отримувати не пізніше як за 30 календарних днів із дня надходження запиту, крім випадків, передбачених законом, відповідь про те, чи зберігаються його персональні дані у відповідній базі персональних даних, а також отримувати зміст своїх персональних даних, які зберігаються;

5) пред'являти вмотивовану вимогу із запереченням проти обробки своїх персональних даних органами державної влади, органами місцевого самоврядування при здійсненні їхніх повноважень, передбачених законом;

6) пред'являти вмотивовану вимогу щодо зміни або знищення своїх персональних даних будь-яким володільцем та розпорядником цієї бази, якщо ці дані обробляються незаконно чи є недостовірними;

7) на захист своїх персональних даних від незаконної обробки та випадкової втрати, знищення, пошкодження у зв'язку з умисним приховуванням, ненаданням чи несвоєчасним їх наданням, а також на захист від надання відомостей, що є недостовірними чи ганьблять честь, гідність та ділову репутацію фізичної особи;

8) звертатися з питань захисту своїх прав щодо персональних даних до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, до повноважень яких належить здійснення захисту персональних даних;

9) застосовувати засоби правового захисту в разі порушення законодавства про захист персональних даних.

Контроль за додержанням законодавства про захист персональних даних у межах повноважень, передбачених законом, здійснюють уповноважений державний орган із питань захисту персональних даних, а також інші органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Парламентський контроль за додержанням прав людини на захист персональних даних

здійснює Уповноважений Верховної Ради України з прав людини відповідно до закону.

Через місяць після прийняття Закону «Про захист персональних даних» Верховна Рада України нарешті ратифікувала Конвенцію Ради Європи про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних та Додатковий протокол до цієї Конвенції стосовно органів нагляду та транскордонних потоків даних [6]. При цьому український парламент супроводив ратифікацію одразу чотирма суттєвими заявами, у т. ч.: 1) Україна не буде застосовувати цю Конвенцію до персональних даних, які обробляються фізичними особами виключно для непрофесійних особистих чи побутових потреб; 2) Україна застосовуватиме цю Конвенцію до інформації, яка стосується груп осіб, асоціацій, фондів, компаній, корпорацій та будь-яких інших організацій, що безпосередньо чи опосередковано складаються з окремих осіб, незалежно від того, мають чи не мають такі установи статус юридичної особи; 3) Україна застосовуватиме цю Конвенцію до файлів персональних даних, які не обробляються автоматизовано; 4) органом, на який покладеться повноваження згідно з п. 2 ст. 13 Конвенції, є Міністерство юстиції України.

Закон «Про захист персональних даних» викликав неоднозначну реакцію серед правозахисних організацій [7–8] та бізнес-кіл, особливо у банківській сфері [9]. Деякі автори навіть вбачали в ньому крок до тоталітаризму в Україні [10]. Проте, на наш погляд, цей Закон є досить поміркованим, і в переважній більшості відтворює нормативні приписи міжнародно-правових актів у даній сфері. Значно більш суттєвим його недоліком вбачається як раз не жорсткість заходів захисту персональних даних, а брак належного організаційно-правового механізму забезпечення його реалізації. Українські законодавці щодо свободи ведення бізнесу сприйняли практику російських колег, не зважившись на створення незалежного від виконавчої влади уповноваженого органу у сфері захисту персональних даних, за аналогією, наприклад, із колегами з країн ЄС, і не прописали умови обробки персональних даних при договірних відносинах. Доцільно також доповнити Закон нормою про те, що його положення не поширюються на так звані неструктуровані масиви даних, як це зроблено в Директиві Європейського Союзу 95/46/ЄС.

Паралельно з дискусією щодо нового закону про захист персональних даних триває обговорення законопроектів і водночас реальне створення Єдиного державного автоматизованого

реєстру фізичних осіб (ЄДАРФО), а також інших державних реєстрів, що містять персональні дані. З прийняттям Закону «Про захист персональних даних» та ратифікацією Конвенції Ради Європи № 108 перспективи ЄДАРФО чи аналогічних всеохоплюючих баз даних виглядають украй сумнівними.

На початку 2007 р. парламент прийняв Закон України «Про Державний реєстр виборців», а у вересні 2010 р. – виклав його в новій редакції [11]. Згідно зі ст. 5 даного Закону, відомості про виборця (персональні дані) поділяються на три види: 1) ідентифікаційні персональні дані виборця; 2) персональні дані, які визначають місце та умови голосування виборця; 3) службові персональні дані. До ідентифікаційних персональних даних виборця, які однозначно визначають його особу, належать: 1) прізвище; 2) власне ім'я; 3) по батькові; 4) дата народження; 5) місце народження. У свою чергу, до персональних даних, які визначають місце та умови голосування виборця, належать: виборча адреса виборця; номер територіального або зазначення закордонного виборчого округу, до якого віднесений виборець; номер виборчої діляниці, до якої віднесений виборець; відомості про постійну нездатність виборця пересуватися самостійно (за наявності підстав). Як бачимо, Закон «Про Державний реєстр виборців», на відміну від законів «Про інформацію» та «Про Всеукраїнський перепис населення», прямо відніс прізвище, ім'я та по батькові до переліку персональних даних. Наявна колізія має бути вирішена законодавчим шляхом або через офіційне тлумачення з боку Конституційного Суду України.

Закон «Про Державний реєстр виборців» отримав надзвичайно позитивну оцінку правозахисних організацій із точки зору дотримання прайвесі [12, с. 89]. Така оцінка, швидше за все, зумовлена тим, що в Законі докладно визначено права виборців у відносинах із Реєстром (ст. 10), а також гарантії захисту та безпеки персональних даних (ст. 11). Проте не можна обійти увагою й низку «вузьких місць» даного Закону, що можуть негативно позначитись на забезпеченні недоторканності приватного життя осіб, занесених до Реєстру. Передусім, Закон не містить процедури незалежного контролю за використанням Реєстру, зокрема не передбачає створення спеціального незалежного органу, який би міг здійснювати неупереджений зовнішній контроль за дотриманням права на недоторканність приватного життя в процесі ведення Реєстру. До того ж Законом передбачається внесення до Реєстру низки персональних даних, що не мають жодного значення для підтвердження пра-

ва брати участь у голосуванні, наприклад дані про місце народження (п. 5 ч. 1 ст. 6) чи дату поновлення дієздатності (п. 4 ч. 1 ст. 9). Закон передбачає також внесення до Державного реєстру виборців даних про осіб, які не можуть брати участь у голосуванні, у т. ч. про осіб, які не є громадянами України (п. 2 ч. 1 ст. 9), недієздатних (п. 3 ч. 1 ст. 9) і навіть померлих (п. 5 ч. 1 ст. 9), що суперечить цілям створення даного Реєстру. Наявність ч. 3 ст. 12 Закону передбачає право політичних партій, які мають свої фракції в поточному скликанні Верховної Ради України, а також політичних партій, що входять до складу блоку, який має свою фракцію в поточному скликанні Верховної Ради України, здійснювати публічний контроль за веденням Реєстру в межах, установлених цим Законом. З одного боку, таке положення є дискримінаційним щодо партій, не представлених у парламенті, а з іншого – створює загрозу розкриття персональних даних виборців перед політичними партіями, що суперечить Конституції та Закону України «Про захист персональних даних».

На сьогодні за відсутності ЄДАРФО основним електронним класифікатором, на основі якого відбувається збирання та оброблення персональних даних громадян України, є Державний реєстр фізичних осіб – платників податків. Сфера використання ідентифікаційного коду, що надається Державною податковою адміністрацією, постійно розширюється і виходить далеко за межі тієї мети, з якою він був запроваджений – податковий облік. Фактично на практиці склалася адміністративна практика органів державної влади щодо свідомого порушення Закону України «Про Державний реєстр фізичних осіб – платників податків» [13] і використання податкового номеру для інших цілей, не передбачених цим Законом. На протиправності розширеного використання ідентифікаційного коду неодноразово наголошували правозахисні організації [12, с. 90], проте ситуація в даній сфері не поліпшується.

Слід звернути увагу на те, що сама структура ідентифікаційного номера не відповідає мінімальним вимогам щодо захисту приватності, оскільки включає в себе персональні дані. Як відомо, ідентифікаційний номер складається з десяти цифр. Перші п'ять із них визначають дату народження власника номера – п'ятизначне число є кількістю днів від 31 грудня 1899 р. до дати народження особи. Передостання цифра визначає стать власника – якщо цифра непарна, стать – чоловіча, а парна – стать жіноча. Тому виправлення ситуації в даній сфері вбачається не тільки у звуженні сфери застосування ідентифі-

каційного номера, але й у перегляді самих підходів до його структурування.

На сторожі інформаційного прайвесі стоїть також інститут професійної таємниці, передбачений чинним законодавством України. До різновидів професійної таємниці належать: банківська, лікарська, нотаріальна, актів громадянського стану, адвокатська, сповіді, всиновлення, досудового слідства, нарадчої кімнати. Порушення професійної таємниці тягне юридичну відповідальність згідно з чинним законодавством. Зокрема, порушення таємниці всиновлення тягне відповідальність за ст. 168, а порушення адвокатської таємниці – за ст. 397 Кримінального кодексу України [14].

У Книзі другій («Особисті немайнові права фізичної особи») Цивільного кодексу України [15] міститься низка галузевих гарантій недоторканності приватного життя. Зокрема, передбачена можливість деліктного позову за порушення конфіденційності інформації про стан здоров'я, особисте життя, особисті документи, листування, а також недоторканність ділової репутації. Принципове значення з точки зору механізмів реалізації є ст. 271 цього Кодексу, яка визначає, що зміст особистого немайнового права становить можливість фізичної особи вільно, на власний розсуд визначати свою поведінку у сфері приватного життя. Крім того, Цивільний кодекс дозволяє людині контролювати показ свого зображення на фотографіях, творах образотворчого мистецтва, у фільмах, а також гарантує недоторканність імені.

Підсумовуючи результати проведеного дослідження, можемо зробити наступні **висновки**:

1. Законодавче регулювання права на недоторканність приватного життя (прайвесі) в Україні досі відчуває на собі вплив радянської політико-правової традиції, йому не вистачає системності та єдності підходів до регулювання одноманітних відносин.

2. Законодавче забезпечення інформаційного прайвесі в Україні здійснюється за такими напрямками: а) засади поведення з персональними даними в межах загальної інформаційної політики держави; б) забезпечення інформаційного прайвесі за окремими видами і галузями інформації та інформаційної діяльності; в) загальнодержавні реєстри персональних даних (щодо виборців, платників податків тощо); г) професійні таємниці (лікарська, адвокатська, нотаріальна тощо); ґ) юридична відповідальність за порушення інформаційного прайвесі (кримінальна, цивільна тощо).

3. Прийняття Закону «Про захист персональних даних» і ратифікація Конвенції Ради Європи № 108, здійснені у 2010 р., відкрили якісно новий етап у законодавчому забезпеченні інформаційного прайвесі, вивівши його на рівень європейських стандартів. Проте відсутність належного інституційного механізму в поєднанні з низьким рівнем загальної правосвідомості суттєво знижує ефективність чинного законодавства про інформаційне прайвесі, породжуючи обґрунтовану критику з боку вітчизняних та міжнародних правозахисних організацій.

Поліпшення наявної ситуації щодо забезпечення інформаційного прайвесі в Україні вимагає глибокого й всебічного дослідження зарубіжного законодавства та практики його реалізації, запозичення кращих інституційних механізмів і процедур, накопичених світовою спільнотою в даній сфері. Проведення таких компаративістських досліджень є **перспективним напрямком подальших наукових досліджень** щодо права на недоторканність приватного життя, зокрема його інформаційного аспекту.

Список літератури: 1. Конституція України: від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141. 2. Про інформацію [Електронний ресурс] : закон України від 2 жовт. 1992 р. № 2657-XII. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2657-12>. – Ред. від 6 січ. 2011 р. 3. Про Всеукраїнський перепис населення : закон України від 19 жовт. 2000 р. № 2058-III // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 51–52. – Ст. 446. 4. Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні [Електронний ресурс] : закон України від 16 листоп. 1992 р. № 2782-XII. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2782-12>. 5. Про захист персональних даних : закон України від 1 черв. 2010 р. № 2297-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 34. – Ст. 481. 6. Про ратифікацію Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних та Додаткового протоколу до Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних стосовно органів нагляду та транскордонних потоків даних [Електронний ресурс] : закон України від 6 лип. 2010 р. № 2438-VI. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2438-17>. 7. Закон «Про захист персональних даних» є вагомим кроком для побудови тоталітаризму [Електронний ресурс] / УГСПЛ. – Режим доступу: <http://helsinki.org.ua/index.php?id=1277472776>. 8. Савицький О. Правозахисники критикують закон «Про захист персональних даних» [Електронний ресурс] / Олександр Савицький ; ред. Христина Ніколайчук. – Режим доступу: <http://www.dw-world.de/dw/article/0,,5656587,00.html>. 9. Асоціація українських банків просить Президента накласти вето на Закон «Про захист персональних даних» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://stop-x-files-ua.org/?p=3598>. 10. Москвичова А. Новий закон «Про захист персональних даних»: тоталітаризм чи євроінтеграція? [Електронний ресурс] / А. Москвичова. – Режим доступу: <http://www.radiosvoboda.org/content/article/2092802.html>. 11. Про Державний реєстр виборців : закон України від 22 лют. 2007 р. № 698-V [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/>

main.cgi?nreg=698-16. – Ред. від 21 верес. 2010 р. **12.** Права людини в Україні – 2007. Доповідь правозахисних організацій / за ред. Є. Захарова, І. Рапп, В. Яворського. – Х. : Права людини, 2008. – 304 с. **13.** Про Державний реєстр фізичних осіб – платників податків та інших обов'язкових платежів [Електронний ресурс] : закон України від 22 груд. 1994 р. № 320/94-ВР. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=320%2F94-%D0%B2%D1%80>. **14.** Кримінальний кодекс України [Електронний ресурс] : станом на 5 квіт. 2001 р. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2341-14>. **15.** Цивільний кодекс України [Електронний ресурс] : станом на 16 січ. 2003 р. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=435-15>.

Надійшла до редколегії 25.02.2011

Осуществлена попытка системной, развернутой характеристики законодательного обеспечения информационного прайвеси в Украине. Сделан вывод, что украинскому законодательству не хватает системности и единства подходов к регулированию однообразных информационных отношений, а отсутствие должного институционального механизма в сочетании с низким уровнем общего правосознания существенно снижает его эффективность.

An attempt of systematic, detailed characteristic of information privacy legislation guaranteeing in Ukraine is realized. There is a conclusion made that Ukrainian legislation has a lack of systematization and unity of the methods concerning the repetitive informational relations' regulation. So the absence of proper institutional mechanism combined with a low level of legal consciousness reduces substantially its effectiveness.